

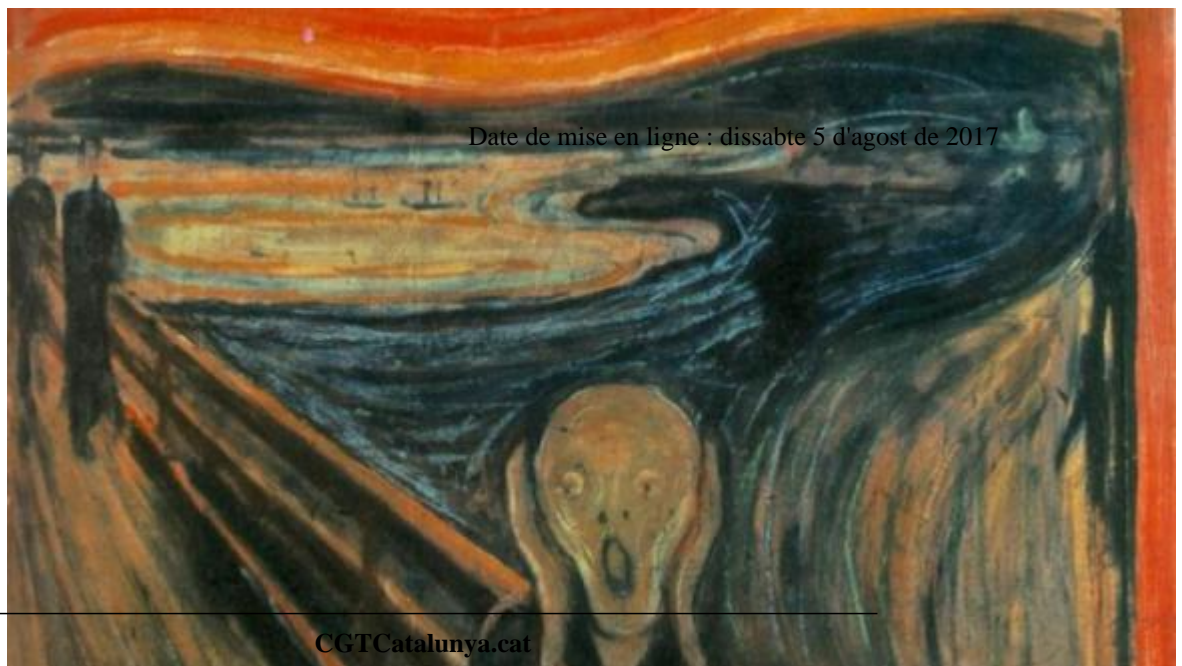

Extrait du CGTCatalunya.cat

<http://cgtcatalunya.cat/spip.php?article12564>

Vagafòbia

- Actualitat - Articles opinió -

Avui ens apuntem a la moda de les "fòbies". I ho fem proposant una nova paraula, la "vagafòbia". Designa una actitud que cada vegada és més present en els grans mitjans de comunicació i en les declaracions de la política institucional. Com el lector/lectora veurà, el seu significat és obvi i evident. Designa la por o l'odi envers les vagues de treballadors/es. Una por i un odi que es fan extensius a la capacitat de la classe treballadora a organitzar-se per ella mateixa i definir els mecanismes per a resoldre, en profit propi, problemàtiques que l'afecten: impagaments de salaris, salaris de misèria, horaris i ritmes de treball extenuants, canvis en les condicions de treball, assetjaments de diversos tipus i un llarg etcètera. De manera autònoma (és a dir, per ella mateixa i sense la mediació de tercer) i en funció únicament dels seus interessos, que són els de la immensa majoria de la població.

La "vagafòbia" es manifesta de moltes maneres. Una, la més obvia, és la tradicional de la burgesia quan veu perillar els seus interessos. El combat obert, l'atac directe a la vaga. La forma més evident són els intents de declarar il·legal una vaga o, de manera més general, de legislar de manera restrictiva les vagues. No cal posar exemples, en tenim molts. La mateixa legislació actual, que impedeix les vagues de solidaritat (lloc on radica de manera especial la nostra fortalesa com a classe), n'és un exemple. O les limitacions per fer vagues sobre punts d'un conveni signat o els terminis que imposa per convocar-les, fet que criminalitza directament vagues sobtades com la que va comportar l'ocupació de pistes de l'aeroport del Prat ara fa uns onze anys. I no cal oblidar les persecucions penals o laborals a qui les fa, amb processos judicials, acomiadaments, etc. La "vagafòbia" com atac obert i frontal a les lluites treballadores és tant vella com l'anar a peu, si bé la forma que adquireix pot variar amb el temps.

Hi ha, no obstant, altres formes de "vagafòbia". Molt més subtils però igual de perilloses. N'esmento un parell. Una d'elles és l'atac als treballadors/es que fan una determinada vaga assenyalant la seva insolidaritat. "Fan vaga només per a ells/es. I a la resta, què?". A primer cop d'ull semblaria que un argument com aquest és fruit de la ignorància o d'una consciència desclassada. Ignorància que, d'entrada, es fa palesa quan l'actual regulació de vagues impedeix que els treballadors/es del metro de Barcelona, del Bicing o de l'aeroport del Prat facin vaga, per exemple, pels d'un despatx d'arquitectes, d'un magatzem de logística o de qualsevol altra empresa aliena. Ara bé, sota aquest argument també hi ha una clara voluntat de desmuntar la lluita, negant a qui la protagonitza una cosa tant bàsica com la capacitat de defensar les seves condicions de vida, que és el que en definitiva es dirimeix en una vaga. A més, evita reconèixer que unes condicions laborals millors a les d'altres col·lectius de treballadors són, possiblement, el resultat d'una tradició de lluita. De vagues, d'organització, de no quedar-se de braços creuats mirant de reüll a la resta tot queixant-se que aquells estan massa bé en comparació d'un mateix. El nostre objectiu, com a classe treballadora, és millorar al màxim les condicions de vida del conjunt (i, de pas, acabar amb l'explotació).

La segona forma de "vagafòbia" de la que vull parlar és diferent. Les darreres setmanes a Catalunya estem sentint de manera freqüent com alguns opinadors, periodistes i polítics introdueixen la sospita darrera determinades vagues. És a dir, insinuen o de vegades diuen més obertament que darrera una vaga hi ha una finalitat oculta, ben diferent a la que motiva la vaga. Per exemple, quan la vaga que CGT-Ensenyament va convocar el gener del 2017 contra uns pressupostos clarament lesius envers l'educació pública catalana, vam sentir moltes veus que deien que darrera hi havia una voluntat lerrouxista d'atacar el procés i un possible acord entre Junts pel Si i les CUP. D'altra banda, a Barcelona hem sentit també com cares visibles dels "Comuns" en públic i en privat han vinculat la vaga de metro, promoguda des de les assemblees i convocada per tot el Comitè, responien a interessos d'altres grups polítics municipals i no pas dels i les treballadores. I ara la mateixa cantarella a l'aeroport. Que si certa empresa, amb certs accionistes i AENA volen atacar Catalunya. En canvi, no sentim massa que ningú plantegi el debat sobre externalitzacions i privatitzacions de serveis, i en quines condicions laborals es fan.

Aquesta forma de "vagafòbia" és molt perillosa, ja que nega la capacitat política a la classe treballadora: que tinguem la competència d'actuar col·lectivament per a defensar interessos nostres, abstraient-nos d'altres debats que sovint poden ser una mica cants de sirenes. La política institucional no és la de la majoria de la gent, que es dirimeix defensant els barris o les condicions de treball, per exemple. Entén les lluites obreres com peces en un tauler d'escacs, on els i les treballadores fem de peons en la confrontació d'altres interessos. Qui practica aquesta

Vagafòbia

"vagafòbia", a banda de situar-se com a subjecte polític clarament fora de la classe treballadora, ens ataca en negar el nostre dret d'existir de manera activa i col·lectiva. Com si fós un fet terrible que els peons, o els lleons en paraules de Brecht, fem la nostra pròpia política. Actualment dins d'aquest grup hi trobem algunes cares visibles de la nova esquerra institucional.

Recordem, doncs, aquesta nova paraula: "vagafòbia". Em temo que tindrem moltes ocasions per fer-la servir. Si això passa, serà una bona notícia. Farem vagues, farem lluites. Com a classe estarem actius i els nostres enemics hauran de situar-se a la defensiva.

** Ermengol Gassiot és Secretari General de la CGT de Catalunya*

<https://lasaldelaterra.wordpress.com/2017/08/04/vagafobia/amp/>